

BOG

BLÅ KORAL - TYS TYS DOLLAR (/BOEGER/BLAA- KORAL-TYS-TYS-DOLLAR)

Af

**Peter-Clement Woetmann (/forfattere/peter-
clement-woetmann)**
(2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?](https://bibliotek.dk/da/search/work/?))

Log ind (</user/login?destination=/boeger/blaa-koral-tys-tys-dollar>) for at anmelde

Det er ikke så få af tidens største spørgsmål, der bliver vendt på relativt få sider i Peter-Clement Woetmanns rørende og rammende, morsomme og skræmmende stykke dramatik.

ANMELDELSE

22 mar.24

Det er ikke så få af tidens største spørgsmål, der bliver vendt på relativt få sider i Peter-Clement Woetmanns rørende og rammende, morsomme og skræmmende stykke dramatik.

I begyndelsen er ... vi ufødte, et før-selvstændigt liv, hvor livmoderen er en hel verden. Et grænseløs af hav med glitrende lys og ørkner og selvbevidsthedens spæde spiren. Woetmanns stykke starter med en monolog, og det er ret godt. Det minder mig om færøske Anna Malan Jógvansdóttirs virkelig gode 'Konkhjertet', der udkom på dansk i 2021, tilsat et skvæt af Stanley Kubricks patos fra scenen med de knoglekastende aber i filmen 'Rumrejse år 2001'.

Hvad kan det dog ikke blive til? i 'Blå koral: tys tys dollar' springer vi frem til et punkt, hvor jeget kan mindes en barndom med både glæde og gråd, før det: *"ser op på himlen hvor svalerne hænger, og jeg lukker mine øjne og forestiller mig fremtiden, og det jeg ser, er et grufuldt mørkt hav"*. Herfra udvikler monologen sig til en dystopisk profeti fuld af lidt for genkendelige detaljer. Krigen hænger, *"en krig om ressourcer"* og *"folk vil ikke dø fordi nogen dræber dem/Folk vil dø fordi der ingenting er"*

Monologen følges af stykkets centrale del, en monolog mellem en mor og hendes søn. De bøvler med en vaskemaskine, der er gået itu – og en verden, der ligeledes ikke helt fungerer og stadigvæk har lidt for mange genkendelige detaljer. Det er foruroligende, dystopien lurker, men indtil videre går det fint nok. Hvis ikke der er mad i køleskabet, åbner vi bare en pose chips.

Dialogen er skræmmende, rørende og rammende, som den slynger sig fra emne til emne, der som i indfald afløser hinanden og skaber et billede af en tid og en verden, hvor terapeuterne taler uden om, børnene med god grund bebrejder deres forældre, der til gengæld

idylliserer hinanden. Hvor de ældre nægter at se realiteterne i øjnene, hvilket fordømmer deres børn, der til gengæld forlanger at få lov til at fortælle dem, at de har været usle forældre.

Det er svært at afvise stykkets dilemmaer og dystre fremtidsudsigter – og så har det den frækhed at besynges det hele i seks sange, hvor af nogle er genkendelige, nogle er skræmmende og andre er dybt uforståelige. Lidt ligesom den verden, vi selv befinder os i. Det er faktisk et pisse godt stykke dramatik.

BOGDETALJER

